

ger, der gælder for ansvar i og uden for kontraktforhold.

I forlængelse af overvejelserne vedrørende gennemførelsen af forbrugerkøbsdirektivets artikel 3 har arbejdsgruppen overvejet, om der bør stilles forslag om yderligere ændringer i reglerne om forbrugers mangelsbeføjelser.

Arbejdsgruppen har for det første overvejet, om det er muligt i loven at angive visse nærmere retningslinier for, hvornår afhjælpning eller omlevering er sket inden for rimelig tid. Arbejdsgruppen finder det hensigtsmæssigt, hvis det i loven angives, hvilke forhold der navnlig må inddrages i vurderingen af, om den pågældende beføjelse er opfyldt inden for denne tidsmæssige ramme. Arbejdsgruppen foreslår på den baggrund en bestemmelse, der angiver, at der ved vurderingen af, om der er sket afhjælpning eller omlevering inden rimelig tid, navnlig skal tages hensyn til genstandens art, manglens beskaffenhed og forbrugers behov for genstanden, herunder om sælgeren for egen regning har stillet en erstatningsgenstand til rådighed for forbrugeren. Der henvises til betænkningen side 125 f.

Arbejdsgruppen har endvidere overvejet, om der i loven bør indføres regler om antallet af afhjælpningsforsøg, således at det fremgår af loven, at sælger kun har ét afhjælpningsforsøg, medmindre der foreligger særlige grunde. Hensigten med en sådan bestemmelse ville i givet fald navnlig være at præcisere, hvem af parterne der skal godtgøre, at der foreligger omstændigheder, som berettiger til mere end ét afhjælpningsforsøg. Arbejdsgruppen har imidlertid efter en vurdering af fordele og ulemper ikke fundet at burde foreslå en sådan bestemmelse. Der henvises herom til betænkningen side 126-128.

Arbejdsgruppen har endvidere overvejet, om der i loven bør indføres regler om fradrag i forbrugers tilbagebetalingskrav ved ophævelse af købsaftalen, jf. herved præambelens pkt. 15, der nævner, at medlemslandene har mulighed for at fastsætte, at eventuel tilbagebetaling til forbrugeren kan nedsættes under hensyn til forbrugers brug af varen i den tid, der er gået siden leveringen.

Arbejdsgruppen anfører herom navnlig, at problemstillingen synes at være snævert knyttet til enkelte produkttyper, og at en generel regulering af spørgsmålet kunne give anledning til en række tvister om beløb af begrænset størrelse. En bestemmelse om fradrag i forbrugers tilbagebetalingskrav ville i givet fald også skulle suppleres med en bestemmelse, der pålægger sælgeren at betale renter af købesummen for den periode, sælgeren har haft rådighed over beløbet. En regu-

lering af spørgsmålet synes dermed at ville føre til en komplicering af lovgivningen, der efter arbejdsgruppens opfattelse ikke står i et rimeligt forhold til, hvad der kan opnås herved. Arbejdsgruppen har derfor fundet, at spørgsmålet fortsat bør løses i praksis på baggrund af de enkelte sagers konkrete omstændigheder. Der henvises herom til betænkningen side 128-130.

I lyset af en række sager fra Forbrugerklagenævnet har arbejdsgruppen endvidere overvejet, om der bør udformes regler om sælgers krav på vederlag for undersøgelser af salgsgenstande, der indleveres med henblik på afhjælpning.

I praksis har spørgsmålet været aktuelt i de situationer, hvor det ved sælgers undersøgelse konstateres, at salgsgenstanden ikke lider af en køberetlig mangel. I en sådan situation er sælger efter klagenævnspraksis alene berettiget til at forlange vederlag for den foretagne undersøgelse, hvis forbrugeren på forhånd er blevet gjort udtrykkeligt bekendt hermed, og foretages reparationen, kan sælgeren kun kræve reparationsudgifterne betalt af forbrugeren, hvis sælgeren på forhånd har indhentet en accept heraf fra forbrugeren. Indleveres salgsgenstanden til reparation i en eventuel garantiperiode, vil sælgeren efter klagenævnspraksis ikke kunne kræve vederlag for sin undersøgelse.

Arbejdsgruppen har ikke fundet, at spørgsmålet bør reguleres i loven. Arbejdsgruppen peger bl.a. på, at en udtrykkelig lovregel om spørgsmålet om vederlag kan indebære en risiko for, at der ikke i fornødent omfang vil kunne tages hensyn til en sags konkrete omstændigheder, og at der dermed opstår risiko for meget »firkantede« løsninger. En lovbestemmelse vil endvidere kunne give anledning til en række afgrænsningsproblemer med hensyn til, hvilket beløb sælgeren – forudsat, at forbrugeren på forhånd har været advaret herom – i givet fald vil kunne kræve. Der henvises til betænkningen side 130-132.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9 (de foreslåede §§ 78-79).

5.5. Reklamationsregler

5.5.1. Gældende ret

For forbrugerkøbs vedkommende er spørgsmålet om reklamation i anledning af mangler reguleret i §§ 81-86. Bestemmelserne kan ikke fraviges til skade for forbrugeren, jf. § 1, stk. 2.

Købeloven indeholder en såkaldt relativ reklamationsfrist i § 81. Fristen er »relativ«, fordi dens start-